

Charles-André Udry

Syrien: en ringaktad revolution mot ett oförsonligt tyranni

28 maj 2012

Dessa dagar, den 26 och 27 maj 2012, räcker det med att bevittna – exempelvis på BBC News – hur invånarna i Houla, beläget nära Homs i centrala Syrien, störtar sig i riktning mot FN-observatörerna för att sedan omringa dem och visa foton på försvunna eller dödade familjemedlemmar för att man ska inse vilket krig Bachar al-Assad diktatur för mot befolkningen.

Det räcker med att titta – med en känsla av fasa – på videofilmer (t ex den mest utvärldiga på websajten *TV À l'Encontre*) från den massaker som utfördes natten mellan den 25 och 26 maj då över 100 personer dödades, bland dem 49 barn under 10 år, för att begripa i vilken omfattning detta dödande, dessa brott, utgör en integrerad del av Assadklanens maktstruktur, av dess sätt att härska genom förtryck (dvs av dess historia) samt av den fanatiska energi den lägger ned på att skydda sina olika privilegier. Och i samma veva också funktionssättet hos en grupp trasproletära anhängare (även kallade chabihäs), ett samhällsskikt som alltid slutit upp kring de grymmaste diktaturer.

En del ”anti-imperialister”, fastlåsta i sin övertygelse, sätter större tilltro till de förvirrade uttalanden som söndagen den 27 maj 2012 gjordes av Jihad Makdessi, talesman för Assadregimens utrikesministerium. Denne underlät inte att hävda att brottet i Houla utförts av ”terrorister”. Ty den syriska regimens konstitutionella plikt var att ”försvara befolkningens liv och säkerhet”! På den officiella syriska televisionen hade han fräckheten att förklara att ”en undersökningskommission” tillsatts för att skapa all tänkbar klarhet kring detta brott.¹

Och dessa ”anti-imperialistiska” hycklare upprepar sina grymma sagor, trots att FN:s säkerhetsråd vid ett extrainkallat möte enhälligt – inklusive de ryska och kinesiska regeringarna trots förnekanden från den syriska ambassadören som beklagade att Assadregimen utsatts för ”en tsunami av lögn” (sic) – fördömt massakern. Säkerhetsrådet underströk den syriska regeringens ansvar i ett läge när Kofi Annan väntades till Damaskus måndagen den 28 maj.²

Att ens för en sekund sätta tilltro till Jihad Makdessis svammel är, för den som besitter några som helst historiska kunskaper, exempel på samma blinda ”tro” – något som inte är ovanligt bland dem som gjort ”den stora imperialistiska sammansvärjningen” till en fetisch – som uppvisades av dem som 1939 trodde att de polska truppernas påstådda attack mot radiostationen i Gleiwitz (Gliwice) rättfärdigade Hitlers invasion av Polen i september 1939.

¹ Kan ses på BBC:s sajt: www.bbc.co.uk/news/ssorld-mid...

² Det är Kofi Annans tredje besök i Syrien på tre månader. ”Våldet” har bara fortsatt att öka trots närvaron av cirka 270 FN-observatörer. De har varit oförmögna att se till att fredsplanen respekteras, senast genom massakern i Houla som bara är en bland hundratals brott mot fredsplanen. Enligt *New York Times* (artikel av Helene Cooper och Mark Landler, 26 maj, ”U.S Hopes Assad Can Be Eased Out With Russia's Aid”) förbereder USA en plan för en lösning på krisen som går ut på att Bachar al-Assad lämnar makten, en plan som är en kopia på den som i februari 2012 innebar ett slut för Abdallah Salehs tid som president i Jemen. Barak Obama väntas lägga fram denna plan för Vladimir Putin i juni. Ett bevis på den imperialistiska sammansvärjningen kommer befälhavare Chávez och hans disciplar på nätet, specialister på att uttolka verkligheten, att hävda.

Andra, lika skenheliga, kunde de inte se sambandet mellan Molotov-Ribbentrop-pakten samma år och invasionen av Polen. Samma personer fortsatte för övrigt, i det franska kommunistpartiets tidning *L'Humanité* och *La Voix ouvrière* – organ för det Arbetets parti i Schweiz (PSdT), som kommunistpartiet kallades – att under efterkrigstiden högt och ljudligt hävda att massakern på polska officerare i Katyn (1940) inte varit något ”verk” av den sovjetiska underrättelsetjänsten NKVD utan av nazisterna. Men fakta var kända – även om det skulle dröja till november 2010 innan de erkändes av Putins duma! – redan under Nürnbergrättegången 1946. Professor François Naville, rättsmedicinsk specialist i Genève, förfogade över ovedersägliga dokument angående NKVD:s skuld i frågan. Han blev förtalad av anhängarna av en blind och hätsk skenhelighet, kännetecknande för stalinisterna, från ledningen för PSdT. Idag tvekar inte de, för vilka det ”anti-imperialistiska evangeliet” är tillverkat i Venezuela, att anklaga de aktivister eller bedömare som stöder sig på uppenbara fakta att en brottslig regim, Assadklanen, dödat över 12 600 syrier (de senaste siffrorna från FN), för att ”ställa sig i imperialismens tjänst”.

Vad beträffar de ”terrorister” som finns i Syrien går det inte att förneka att, inom ramen för ett krig som den hårda kärnan av Syriens stridskrafter sedan 15 månader³ bedrivit mot en befolkning som rest sig, en del ”jihadistiska” krafter, med band till Gulfstaterna, för närvarande agerar i Syrien. Denna typ av diktatorisk regim, som förstört allt på institutionell nivå – förutom den repressiva sidan som dessutom förstärkts av Putins Ryssland, utgör en idealisk terräng för att ju mer dess kriminella kamp fortsätter gynna inblandning utifrån.

Men i detta avseende kan vi bara instämma i det svar Jean-Pierre Filiu gav på följande fråga från en journalist från tidningen *Libération* (23 maj 2012): ”Bör man hädanefter anse att Syrien blivit den nya terrängen för ett internationellt jihad?” ”Vi kan säga att det maximalt rör sig om några hundra utländska stridande i Syrien. Under alla omständigheter inte tillräckligt för att det ska förändra upprorets karaktär. Osäkerheten kring betydelsen av detta fenomen hänger delvis samman med att den amerikanska administrationen framhäver Al-Qaida för att rättfärdiga sin egen vägran att engagera sig”, sade Jean-Pierre Filiu, professor vid Sciences-Po (Paris). ”Inslaget av dem är reellt men marginellt. Det går inte att jämföra läget med det som rådde i Irak där stridande utifrån strömmade till, inklusive från Europa” fastslår en bedömare som vill förbli anonym för att kunna fortsätta att resa till Damaskus.

De hade kunnat tillägga att olika vittnesmål talar om att de sett medlemmar av Basjstyrkorna från Iran, vars regim ju är känd för sitt engagemang för ”de iranska arbetarnas frigörelse”!

Hänvisningarna till Al-Qaida torde klinga egendomligt i öronen på vissa ”anti-imperialister” som de facto sluter upp bakom Assad eller ger uttryck för sin skepsis på grund av ”att läget är komplicerat”. I själva verket åberopade både USA och Assads regim Al-Qaida vid de första explosionerna i Damaskus mot mål inom den syriska armén och polisen – med all säkerhet väl skyddade – i samband med det svekfulla besöket från en delegation från Arabförbundet i december 2011!

³ Demonstrationer nedslagna i Deraa sedan den 18 mars 2011; i själva verket startade repressionen i februari när barn i denna utfattiga region blev torterade sedan de skrivit slagord mot regimen på husväggarna.

Bara mycket enkelspåriga personer kan tro något annat än att en öppen kris inom en regim avskydd av huvuddelen av befolkningen skulle leda till något annat än ”ett komplicerat läge”. Det handlar där om en mycket billig form av geopolitisk analys.

Det handlar i stället om huruvida denna långvariga resning mot Assadklanens diktatur har sina rötter i en social kris som fortsatt att fördjupas sedan 1990-talet, först inom delar av jordbrukssektorn, därefter i utkanterna av de stora städerna för att slutligen nå centrala delar av dessa städer som betraktats som ”stabila”. Att ställa frågan så innebär också att besvara den.

Och den sociala biten är intimt lierad med den politiska, med befolkningens vägran att berövas sina materiella tillgångar och medborgerliga rättigheter. Att en del politiska krafter – exempelvis Muslimska brödrskapet – åtnjuter stöd från Qatar råder inget tvivel om. Hur skulle det kunna vara annorlunda när det är känt att Assads regim, baserad på en alawitisk klan (ett slags historisk rest av det klassiska Baathpartiet) bedrivit en systematisk repression inte bara mot vänstern – i varje fall den som vågat ge uttryck för sitt motstånd – utan även mot de politiskt-religiösa krafterna. De senare besitter därmed en trovärdighet som motståndare till diktaturen.

Det är just i kampen mot diktaturen, i kampen för demokratiska och sociala mål, som läget kan klarna på alla områden. Det är en kamp som pågår, i ett speciellt politiskt sammanhang och med samhällsliga grupperingar med sina särdrag, i hela regionen. Denna långa samhällsliga och politiska process inleddes öppet från 2010. Den har fått beteckningen ”arabvåren”. Den har sin ebb och flod. Inom denna rörelse, med sina nedgångar, uppstår politiska debatter, kontroverser, sociala sammanstötningar som tydliggör de sociala behoven, klassrelationerna och deras ideologiska och kulturella uttrycksformer i ett politiskt landskap som blivit mer öppet genom att man befriat sig från diktatorn (Tunisien, Egypten, Libyen) eller där skräcken för en grym och skamlös tyrann – Assad – håller på att ge vika, förvisso med sin del av ackumulerat hat. En tyrann som aldrig upphört att beslutsamt odla sprickorna mellan olika folkgrupper. Och idag görs detta på ett egendomligt vis till ett ”argument” för att förneka att det rör sig om en folklig resning mot den klan som sitter vid makten i Damaskus. Och där man omsorgsfullt ”glömmer bort” att framhålla den motsatta tendensen: den folkliga enhet som kommit till uttryck under protesterna; vilket förvisso inte hindrar att det förekommer misstro och spänningar. Men enheten har förblivit stark trots makt-havarnas alla provokationer i syfte att underblåsa sekteristiska motsättningar.

För att en social och demokratisk process ska vinna i styrka – och en stämning av ”permanent revolution” utvecklas – fordras en sak: att diktaturen störtas. Detta hänger på två saker.

* Den första är att motsätta sig det resonemang, som bl a förs av FN:s general-sekreterare Ban Ki-moon, som går ut på att två militära läger står mot varandra. Det är en grov förvrängning av faktiska förhållanden. Det finns en militär makt som krossar en befolkning. Denna makt är välstrukturerad. Den använder sig av tunga vapen, polisstyrkor, en sofistikerad övervakning av sociala medier (via ett system som Putins regim försett den med), miliser som agerar på order av regimen och som begår egna brott, utpressning och kohandel, vilket för övrigt visar graden av förruttnelse bland makthavarna i Damaskus.

En regim trängd mot väggen eftersom en stad som Aleppo, landets näst största stad och en bastion för den kristna bourgeoisin och andra minoriteter, börjar resa sig. En stad där de dominerande socio-ekonomiska grupperna såg i Hafez al-Assads och

sonen Bachars styren inte bara en garanti mot ”islamister” utan framför allt en garanti för de egna klassintressena. I själva verket drog man viss fördel av den s k ekonomiska öppningen. Den rådande socio-ekonomiska krisen, ett resultat av resningen och repressionen mot den under drygt ett år, har fått dem att känna av medaljens baksida.

Fredagen den 25 maj 2012 förekom således stora demonstrationer i Aleppo: tiotusentals personer tågade genom staden och på den intilliggande landsbygden. Det utgjorde en fortsättning på mobiliseringen mot diktaturen på universitetet i staden. Demonstrationerna blev brutalt nedslagna. Ett annat tecken på hur djup regimens kris är: i det historiska Midanekvarteret i Damaskus vågade sig demonstranter ut på gatorna samma fredag.

För närvarande använder sig huvuddelen av revolutionen mot diktaturen till allra största delen – oförskräckt – av fredliga protester, av civilt motstånd. Här kan vi bara hänvisa till två artiklar som finns utlagda på denna sajt [*A l'encontre*]: den ena av Khalil Habash från den 18 maj 2012⁴ och den andra av Yassine al-Hajj Saleh den 22 maj 2012.⁵

Vad beträffar den Fria syriska armén (FSA) utgör den inte någon armé. Den har ingen i någon mån enad befälsstruktur eller vapen kapabla att stå emot de styrkor som leds av Bachars bror Maher al-Assad som förfogar över ”sovjetisk” utrustning, som klarar av repressionen mot befolkningen men inte någon konventionell krigföring. Denna uppsplittring av FSA – och avsaknaden av politisk ledning – kan givetvis ligga bakom övergrepp, inre uppgörelser och eventuella överdrifter av vendettatyp mellan representanter för olika befolkningsgrupper.

Men det förändrar inget när det gäller bakgrunden till resningen och den obestridliga legitimiteten i befrielsekampen mot diktaturen. Den bekräftas tvärtom av vad en delegation från Läkare utan gränser rapporterade den 14 maj efter ett hemligt besök: ”En syrisk kollega och kirurg sade till mig: ’Att hamna med en patient är värre än att själv bli beskjuten. Det innebär att både patienten och jag kommer att dö’. Ytterligare ett konstaterande, sjukhus och vårdinrättningar i största allmänhet utgör måltavlor för de syriska säkerhetsstyrkorna.”

I en intervju med tidningen *Le Parisien* (14 maj) sade en medlem av delegationen från Läkare utan gränser: ”Även apoteken har blivit måltavlor. Denna blockad av vårdmöjligheter är helt pervers. Problemen blir enorma för kroniskt sjuka, t ex personer med diabetes eller njurbesvär ... Jag har aldrig varit med om att en reguljär armé beskjuter apotek och förstör dem. Det är ett steg ytterligare på barbariet”, löd kirurgens sammanfattning. En del kommer kanske att säga att rapporten från Läkare utan gränser är en del av imperialisternas propaganda! Det är inte uteslutet.

Det har uppstått ett sätt att dela upp världen i olika läger – dvs all konkret analys av en konkret situation upphör och ersätts med vaga analyser (och oftast felaktiga) där USA och dess allierade sägs stå mot Kina och Ryssland. Det påminner om det ”kalla krig” som fick så många inom den s k radikala vänstern att förneka (när det inte direkt handlade om att uttrycka sitt gillande) de förfärliga missdåd den stalinistiska anti-arbetarregimen i Sovjet gjorde sig skyldig till, dess förlängningar i ”Öststaterna” eller de katastrofala följderna av ”det stora språnget” i Kina med hungersnöd i kölvattnet.

⁴ Tillgänglig på ESSF (artikel 25355), [Les actions populaires restent la forme principale de la résistance du peuple syrien.](#)

⁵ Tillgänglig på ESSF (artikel 25356), [Syrie:” la révolution et les armes – debat sur la lutte armée](#)

Ett ”stort språng framåt” som applåderades, på grund av att ”massorna lärt sig behärska modern teknik”, av en Samir Amin, för att ta ett exempel.⁶

Vissa mindre kretsar inom vänstern ägnar sig i grunden åt en hållning som kan sammanfattas på följande vis: det syriska folket har rätten (tack!) att bekämpa Assads diktatur men inte just nu. Enligt dem är Israel i färd med att förbereda en offensiv mot Iran. Och USA förlitar sig på att Saudiarabien ska stå för oljeförsörjningen i händelse av krig för att inte få oljepriset att explodera på världsmarknaden mitt under ekonomisk stagnation eller recession.

Det syriska folket borde därför invänta grönt ljus från insiktsfulla politiska bedömare som kan tala om när tillfället är inne! Denna upplysta despotism från den ”anti-imperialistiska” vänsterns sida liknar i allra högsta grad socialdemokratins hållning. Den som hoppades att de ”efterblivna” ryssar, som levde under tsarismens ok, skulle vänta tills de upplysta socialdemokraterna (exempelvis de inom den blivande Weimarrepubliken) genomfört en progressiv utveckling och därefter ansluta sig till dem, ”i rätt ögonblick”, på demokratins väg! Men massorna lyder inte order från despoter, inte ens när de tillhör den ”vänsterintelligentzia” som med sina ”råd” tror sig behärska historiens och politikens puls.

I dag ger en annan (mycket annorlunda) socialdemokrat, den nye franske utrikesministern Laurent Fabius i Jean-Marc Ayraults regering under president François Hollande, uttryck för stor oro efter att på övligt vis fördömt de brott som begåtts i Houla. Hans oro gäller att ”den blodiga regimen ... kan bli ett hot mot den regionala stabiliteten. (*Journal du Dimanche*, 27 maj). Där har vi det som verkligen oroar en ”realist” och alla hans gelikar inom Nato.

Han har samma bekymmer som alla de imperialistiska makter som söker kontinuitet i det föränderliga och som inte har något annat kort att satsa på än Kofi Annans uppdrag, som de knappast längre tror på i väntan på en eventuell uppgörelse mellan Obama och Putin (se not 1)

Om vänstern måste fördöma manövrerandet från imperialisterna och deras regionala allierade består den politiska huvuduppgiften ändå i en villkorslös solidaritet med det upproriska syriska folkets resning samtidigt som man stöder de krafter där som kämpar för social rättvisa och den ekonomiska politik inte bara Bachar al-Assads regim står för utan också Muslimska brödrskapet. De senare har hela tiden uttalat sig till förmån för liberala ekonomiska lösningar och ihärdigt motstånd, och mer än så, mot att de arbetande massorna skulle organisera sig självständigt. Detta följer av att de anser medborgerliga rättigheter – för kvinnorna exempelvis – som något som måste underställas ”en högre lag”, av gudomligt ursprung. På ett sätt som inte är helt olikt det kristdemokraterna för inte så länge sedan tvingade igenom i många europeiska länder eller vad de mest religiösa, och mäktiga, strömningarna står för i Israel.

Den andra handlar om en fråga av dubbel natur. Den första gäller kampen mot diktaturen vilket kräver konkreta uppgörelser i Syrien om enhet i handling rörande målen för motståndet, ”civil olydnad”, som går emot stridigheter mellan olika folkgrupper. Det är något som de lokala samordningskommittéerna förverkligar framgångsrikt med hänsyn till den långvariga och förfärliga repression de utsätts för.

⁶ Jfr Frank Dikötters utomordentliga arbete, *Mao's Great Famine, The History of China's Most Devastating Catastrophe, 1958-1962*, Ed. Walker & Company, New York, 2010. Angående Samir Amin, se *L'avenir du maoïsme*, Editions du Minuit, 1981, sid. 65-75.

Den andra gäller att kunna översätta detta motstånd i termer av politisk ledning i form av ett organ som kan samla ihop olika delar av den energi ”den civila olydnaden” består av som nu är massiv men utspridd, trots att man lyckats inta den ena staden efter den andra.

Och här ligger svagheten hos denna revolution. I själva verket står de företrädare som medier och västmakterna lyft fram som inhemska utanför det inre motståndet, inklusive en del sektorer som flytt till Turkiet, Jordanien eller Libanon. Politiken med att driva ut befolkningen har varit ett av Assadtyranniets medel.

Syriska nationella rådet (SNC) utgör själva uttrycket för svagheten hos en ledning som befinner sig utanför själva processen och då inte bara i betydelsen utomlands [bas i Turkiet – *Red*]. Där letar man i första hand inte efter ett organiserat och massivt stöd – utan några villkor – åt det inre motståndet utan mer efter stöd från olika makter. Det sträcker sig från Frankrike till USA via Turkiet, Qatar eller Saudiarabien. Intressena och målen för dess olika ”stödjepunkter” neutraliserar till stor del varandra. Det svarar mot regionala intressen och planer för regional omorganisering som kan bli kaotisk och okontrollerad. Det syriska folkets önskemål väger lätt i dessa kalkyler. Och dessa intressen hör samman inte kraven från majoriteten av dem som går ut på gatorna och dagligen riskerar livet mot stridsvagnar och krypskyttar.

På intet vis får den allvarliga svaghet bristen på politisk ledning innebära – den har ändå inte kunnat hindra resningen från att bestå, vilket måste vara utgångspunkten för varje analys och ställningstagande för en radikal och internationalistisk vänster som står sida vid sida med invånarna i ”arabvärlden” och det palestinska folkets kamp mot den sionistiska statens kolonialmakt – göras till någon förevändning för att inte på olika sätt öka solidariteten med det syriska folkets uppror. För risken är stor att de trauman som drabbar ett land och dess invånare på sikt leder till att samhället får svårt att återuppbyggas och ge form åt en social och politisk dynamik som med nödvändighet måste sikta längre än till att störta diktaturen. Solidariteten med den syriska revolutionen får inte hamna i bakgrunden.

Översättning Björn Erik Rosin